

ærede Medlemmer, henholde mig til mine tidligere Bemærkninger.

Der er dog et Punkt, som jeg endnu skal tillade mig at omtale. Det staar i Forbindelse med, hvad det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Søsen) igaar fremhævede, at nemlig vort Endringsforslag under Nr. 4 til § 3 skalde staa og falde med, om Loven gjordes anvendelig paa Personer under eller over 18 Aar. Det er en Misforstaaelse, som jeg dog maa tillade mig at berigtige, idet nemlig denne Grændse af 5 Aar faar sin Betydning, hvad enten man antager, at Loven gælder om Personer under eller over 18 Aar. Jeg sætter f. Ex., at en Dreng bliver sat i Lære, naar han er 13 Aar. Saa kan han jo fra det 13de til det 20de Aar, hvis man bliver staaende ved denne Grændse, komme til at gaa 7 Aar i Lære. Hvis man ikke indsætter en anden Bestemmelse end den, at Kontrakten ikke er bindende længere, end til Personen har opnaaet 20 Aars Alderen, vil der jo være en Mulighed for, at han fra det 13de Aar bliver sat 7 Aar i Lære. Denne Mulighed have vi villet ubelufte, idet vi sige, at Læretidens Varighed i intet Tilfælde maa overstige 5 Aar. Sattes han altsaa i Lære i det 13de Aar, er Kontrakten kun bindende for ham til det 18de Aar uden Hensyn til, om den muligvis under andre Omstændigheder kunde være bindende til det 20de Aar. Jeg skal derfor paa Udvalgets Begne tillade mig at anbefale, at man under alle Omstændigheder, hvordan saa § 1 bliver ordnet, stemmer for vort Endringsforslag til § 3. Med Hensyn til det andet Stykke skal Udvalget ikke lægge nogen Hindring i Veien, forsaavidt der maatte være Ønske for, at dette Stykke bortfalder. Jeg har tidligere udtalt, at vi kun have fastholdt det, fordi det engang stod der, men at vi ikke havde videre Sympathi for at fastholde det ialtsald i den Stikelse, hvori det foreligger. — Hvis det skulde være en Ting, som jeg maatte beklage, er det, at den høitærede Minister ikke kan gaa ind paa vort Endringsforslag under Nr. 33. Det er Noget, som jeg ialtsald for mit Vedkommende vilde sætte Pris paa kunde blive vedtaget, og jeg har ogsaa en Følelse af, at det er en Bestemmelse, som dog saa at sige gaar igjennem den almindelige Bevidsthed, saa vist som den enten er indført i Lærlingeloven eller ialtsald foreslaas i Lærlingeloven, at den Paagældende kan fri sig fra dette Forhold, og naar den høitærede Minister opponerede herimod i Genhold til Bemærkninger af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds, maa jeg dog med al Anerkjendelse af disse Udtalelsers Betydning isvrigt fastholde, at vi ikke have lagt den Motivering til Grund, at, naar Lærlingen var misfornøjet, kunde han løbe. Vi have udtrykkelig indstranget det til, naar han ikke selv vilde forblive i Faget, eller hans Forældre eller Værge bestemte sig til at tage ham fra det. Det er altsaa kun for den

bestemte Eventualitet, at man har ment at ville give ham Mulighed for at slippe ud af Faget. Naar saa Lærlingeforeningen har reist Indvendinger derimod, er det naturligvis et Punkt, hvor vi maa anerkjende, at vort Forslag ikke er heldigt, forsaavidt det stiller den Formuende heldigere end den Uformuende ved at kræve Stadesløsholdelse. Men det er Noget, vi ikke have kunnet raade Bod paa, idet vi have ment ikke at kunne forsvare at give Lærlingen Lov til at gaa uden Stadesløsholdelse, og saa maa vi altsaa stole paa den Mulighed, at Andre ville komme ham tilhjælp, at naar han f. Ex. skal ind i en anden Karriere, saa de, der have Interesse i at faae ham ind i den, ville hjælpe ham til at komme ud af den tidligere. Det er Noget, vi maa haabe paa, men vi kunne naturligvis ikke se os istand til at fjerne denne Hindring uden at træde Mesterens Interesse for nær, som ubetinget kræver Stadesløsholdelse i saadanne Tilfælde. Jeg skal altsaa tillade mig paa Udvalgets Begne at anbefale ærede Medlemmer at se saa velvilligt som muligt paa dette Forslag, og isvrigt skal jeg slutte disse Bemærkninger.

Judenrigsministeren (Steel): Jeg kan dog ikke tilbageholde, at endnu er jeg ikke overbevist af den ærede Ordførers Udtalelser om, at det vilde være hensigtsmæssigt at udstrække denne Lovs Bestemmelser ogsaa til de Personer, der ere myndige. Det har ikke været Forudsætningen for Lovens hele Tilbliven, at den skulde angaa Andre end de Umyndige, og de Grunde, som have bevæget Regjeringen til at fremsætte Loven herom, have ganske vist ikke været de, at forestrive myndige Folk, hvorledes de skulle indgaa en Kontrakt, som nærmest maatte faae Udseende af en Arbejdskontrakt, men de have været at værne de Umyndige en nogenlunde betragget Stilling i dette Forhold, og ogsaa at give den paagældende Læremester lidt Sikkerhed for, at ligeledes hans Stilling havde nogen Etabilitet. Jeg skal kun tilføje, at det maa jo vel erindres, at her tale vi ikke om 18 Aars Ynglinge alene, nei, vi tale om alle myndige Folk i enhver Alder, og det er allerede tidligere gjort opmærksom paa, at det vilde synes ikke lidet befyndeligt, om man vilde forestrive en ældre Mand de Former, hvorunder han kunde give sig i Lære paa sine ældre Dage. Jeg kan ikke se, at Vedtagelsen deraf har nogen stor Interesse i sig selv, thi det Tilfælde vil vel ikke være meget praktisk, at Folk, der have opnaaet 18 Aars Alderen, indgaa Lærlingekontrakter, men saameget mindre forekommer det mig, at der er nogen Dvsfordring til at gjøre en Undtagelse fra det, som ellers er Reglen, hvor Spørgsmaalet er om myndige Folks Ret til at indgaa de Kontrakter, som de selv ville finde hensigtsmæssige og nyttige for sig. Den ærede Ordfører synes at lægge noget mindre Vægt paa Straffebel-